

MÁRIA

Rekonstrukció

Kicsi irodánk *e g y* színház, mely olyan, akár az élet. Én a vad, erotikus férfiakat szeretem, mondja Ágnes. Lassan jön a fény, a reggel, a sötét üvegen Ágnes tükörképe: kíváncsian nézik egymást, csípőjüket pökhendin kifeszítik, *feszül ott minden, mintha robbanni akarna*. Gittus a másik ablaknál a haját fésüli, sok tépett, tört szál hull. Ha nincs ló, jó a számár is, mi? Ágnes felfújja arcát, utálattal kiengedi a levegőt: legalább hosszú alsógatyáiktól kímélnének meg! Tity-toty, totyognak bambává gerjedten... Mozdulatait az ablakról ellenőrizve mutatja, hogyan. Gittus nem nézi, gondosan rúzsozza ajkait, komolyan mondja: tudod, Ágnes, én félek a férfiaktól; szelíd galamboknak mutatják magukat, közben pedig vad mándrucok. Ágnes macskásan nyújtózkodik, varázsos ívekbe görbíti testét. Az ég áldja meg, *m é g* oly feszes a bőröm és rugalmas, de *m á r* nem vagyok félnék jerke; szórakoztató, izgató nő vagyok!; zongorázok, táncolok, énekelek, akár egy gésa, értek *a programozáshoz* is, nemes kedvtelésekben társ tudok lenni, tudok! – hát mi kell azoknak a férfiaknak, mért jut nekem a férgese?! Legyint, elgondolkozva flangál.

A rajztáblánál lány áll, kicsit előrehajolva dolgozik, hosszú, egyenes haja kétoldalt zuhan le, a nyaknál kettéválva s azt szabadon hagyva, akár a Vörös-tenger, kék pulóver van rajta, garbó, szoknyája rövid, a hatvanas éveket idézi, szabadon tündökölnek a virágszár combok, Mária a lány neve, Máriának hívják (mint nővérünket). Ágnes megáll mögötte, végigméri, hangját teátrálisan lehalgítva kérdi Gittustól: mit gondolsz, van már neki dátuma? Gittus elmélyülten reszelgeti körmét. Te még emlékszel ilyesmire? – kérdezi gonoszán Lajoska. Ágnes fellebbenti a jobb oldali hajszárnyat, ráteríti a vállra, tenyerével végigsimítja, le a csípőig, milyen szép vagy! – mondja titkos szándékkal. Vannak férfiak, akik megbolondulnak a festett körmökért, én meg nem szeretem, töpreng Gittus. A szépség viszonylagossága hazugság, így Ágnes, aki szép, az szép! Tenyerét Mária derekán pi-

henteti. Voltál már a nagyfőnöknél? Leadtad a sápot? Szeme gonosan fénylik, hangja lágy: szép vagy és üde, nemes és megértő és melegszívű, és nem vagy komisz és követelőző, belátó vagy és türelmes és szorgalmas, és nem vagy kicsinyes, sem szemtelen, sem alattomos, kedélyed tiszta és békés, példás természeted van, forró szerető leszel és gondos anya, eszményi élettárs! Megperdül, az ásítozó mérnök felé sodorja magával Máriát. Vedd el őt feleségül! Kerítőnő vagy?, próbál a férfi a reggeli tréfa szintjén maradva annak véget vetni, de Ágnes nem bír megállni, csörtet tovább vérszomjasan: hozzámennél?, magához vonja Máriát, erősen tartja a derekát, hozzámennél?, megrázza a lányt, hozzá?, mondd már! az istenért! Mária felemeli fejét, igen, suttogja zavartan és kendőzetlenül. Gittus, mint a nagyothallók, nem odavalósian mondja: Ágnes, a mérnök mérnököt vegyen el, a rajzoló rajzoló, az orvos orvost, a tanár meg legyen tanáré; nagy, erős dinasztiák lesznek, s ez jó! Ezt hol olvastad?, kérdi Lajoska. Ágnes levegőt szív be kéjesen. No nézd csupán! hiába dugják zsákba a macskát, kidugja a körmit!, mondja.

A mérnök akárha moziteremben ülne, ahol megszakadt a hang, s az eddig elnyomott külső zajok felszabadultan törnek be a terembe és kötik le a figyelmünket; már napok óta zuhog, városok vakolata omlik, buzgárokat tömködnek gátörök. Felrezzen, megpróbál jelen lenni, figyelni, élni, kapcsolatot teremteni, szeretetreméltó lenni, napok alatt lefogyni, meghízni, ahogy kell, egyszer már úgy beszélni, ahogy a többiek akarják...

Ágnes közben szétszedte Máriát, de élve életben hagyta. Lassan múlik a reggel. Hallgat, közben ki tudja, mitket gondol! A lány már elrohanni is szégyell, akitől segítséget vár, nem néz rá. A gondolatok ellen még csak védekezni sem tudok!, így Ágnes.

A kislefőnök állítja le a jelenetet, szélvészfényként ront be, téged hívat, mutat a mérnökre, vaskos ujját lengetve körbesétál: aki szelet vet, vihart arat, mondja közben, amilyen a mosdó, olyan a törülköző, vagy megszoksz, vagy megszöksz, alvó oroszlának jajgat a felköltője, kinél lakol, annak törvényével élj, ki kardot köt oldalára,

vasat várhat lábára, aki nem lép egyszerre, nem kap rétest estére..., fújja, miként egy leckét.

Lajoska székével a visszatérő mérnök mellé tipeg, le-toltak?, kérdi, nagyot harap a szalvétából leffegő kenyeréből, nem kérsz?, kérdi tele szájjal, ne lógasd az orrod! Kihúz egy szalámikarikát, a neonok felé tartva vizsgálja. Két éve én voltam a bűnbak, engem hívogatott. Ez a reggeli tornája: rabulisztika! Hátradönti fejét, nagyra tátja száját, bent sötét van, beejti a szalámit. Amíg fiatal, sokat akar az ember; kicsit nevet, a nőkre néz, sok benne a feszültség, folytatja. Később beolvadtam, mint oly sokan. Leteszi a kenyeret, kezét végighúzza az asztallapon, összegyűjti a morzsákat, aztán zongorázik. A nők némán majszolnak, figyelik a két mérnököt. A nőket most mi figyeljük. [És akkor mulatságosan lehet képzeletben folytatni a sort.. .] Kicsiket harapnak, harapdálnak. A mérnök megpillantja Misit, köszönnek egymásnak. A fiúnak nagy, törékeny homloka van, törékeny, mint valami vékony héj, bozontos magyarbajusza sehogy sem illik arcához. Lajoska felemeli a kenyeret, harap, rág. Ismét kihúz egy karikát, befalja. A jól ismert szalámi-módszerrel dolgozik: szeletenként az egész bagázst! Az ember ha a felesége ölébe hajtja a fejét, sokkal békülékenyebb lesz, ha vannak is benne feszültségek, nem fogja őket deklarálni, várva várja, hogy hazatérjen. Az ől a hazácskája, ugye?! A mérnök bólint, szeme sarkából Misit figyeli, keveset tud róla, valamelyik szomszédos teremben dolgozik, a nevét gyűlésekről ismeri, gyakran szerepel negatíve, büntetik, s ha épp nem tudják, bolond költőnek nevezik és kineveti mindenki. Csak szavakat hall, Mária egy piros almát törölget (az ő szép almái közt). Hiába küldöm el a barackfát, nem tudod meg, milyen egy igazi. Örül, hogy hallott egy mondatot, figyel. De ha markodba nyomom a magját, s te elülteted. Nem érti, nem tudja elhelyezni a hallottakat [elírás: nem tudja elhelyezni a halottakat]. Talán jó barát lehetne, gondolta olykor, ám szinte azonnal viszolyogva hessegette a lehetőségét. A fiú kicsi szvetterében, rosszul vasalt ingeiben oly derűsen viselte a kollégák mesterkedéseit, hogy a mérnökben + érzéseket ébresztett. Mégsem tudott a

gonoszkodók glédájából átállni. Szóval berendelt a megyéhez, rágja le a csontot Lajoska. Bólint, közben a távozó fiúra néz, az visszabólint mosolyogva. Te is lépjél, ő is *lépik*, hallja a bölcselkedő Lajuskát.

Reggel csatakosan ébred gyúrt lepedőn. Mintha azt hajtogatta volna álmában, hogy nem akar mérnök lenni, nem akarok! Kint is vizes minden, a permanens helyzet lehangolttá teszi. Tócsa nő a pocsolyához, nem néz fel, kinéz egy aszfaltdarabot, rálép, megbillen, szentséggel. Az úristenit ennek a világnak! Benyit a trafikba, meleg van, jó dohányszag van, a nagyon kövér trafikosnő mosolyogva fogadja. Talán kényelmét szolgálná, ha kenyértészta melleit felpakolná az asztalra, mint valami árut. Szentgyörgyit? Hát létezik még?, kérdi hitetlenkedve. Ismeri az asszonyt, kér tőle egy ernyőt. A meleg, a szagok, a mindenhol megérinthető puhaság kicsit megnyugtatja, kedvét deríti. Mint egy házacska, jut eszébe. Viszi az ernyőt, nem változott semmi, a rugó beragadt, nem néz a lába elé, bajlódik a zárral, lépés közben veszi észre a vizet, megnyújtja riadtan az ívet (a szöveget), kicsi a felület, elcsúszik. Besározódott a nadrágja, körmével húzza le a híg mocskot, mint a felesleges maltert. Magas férfi guggol mellé, majd én segíték, mondja; hosszú, világloló ujjaival kifeszíti a szövetet, így könnyebb!

Ön, uram, büszke lehet öltözékére, ritka manapság ez a gondosság! Bizonyára fontos helyre igyekszik, nem firtatom. Remélem, sikerül rendbehoznunk ezen apró melle okozta bajokat, s látogatása eredményességét nem befolyásolja. Sikerre számíthat, elégedett lehet! Elnéztem az imént, milyen epedőn követik önt a nők. Csókokat dobálnának, ha nem törődnének az utca indiszkrét népével. Órákig képes volnék bámulni önt. Most mintha nyomná valami a lelkét, gondok üzik?, zaklatják? Pakoljon hát ki, nekem beszélhet, jaj, be sem mutatkoztam, Zsorzs vagyok, mérnökember magam is, *a lélek mérnöke!*

Rohan az idő, kilép, jó volna egyszer már sétálni is, gondolja. Felnéz, a szürke tömbök összehajolnak fölötte, sok vízszintes elhelyezkedés, a szürke, tarjagos felhők félelmet szülnek. A sarkon befordul, nem néz hátra, szúrós tekintet a tarkóján, érzi. A posta előtt lelassít, szu-

szog, aztán sebesen eltűnik a barnára mázolt vaskapu mögött.

Hát te?, állítja meg a kislefőnök, ja a megyénél voltál. Mit mondtak? Persze, persze. És rólam volt szó? Negatívum sem? Gyere, igyunk valamit, mondja barátokozón.

A terem rendeltetése szerint vendéglő, használatában kocsmá. Sok a füst. A szomszédos asztalnál két nő ül, talán anya és lánya, a fiatalabbik lehajtott fejjel bámul kávéjába. Szóval, emeli fel poharát a kislefőnök, te új fiú vagy, ideje, hogy elbeszélgezzünk, szóból ért a magyar ember. A szomszédban a nő visszafojtott indulattal beszél. Hallja, amit mond. Ezért kilincseltem annyit, hogy most hagyj csapot, papot! A lány előhúzza zsebkendőjét, feje mélyen lehajtvá, nem lehet eldönteni, sír vagy az orrát fújja. Hát figyelj: mit akar az ember, kezdi a kislefőnök, az ember: birtokolni akar, hatalmon akar lenni [ez a meghatározás – a határok!] De értsd meg, anya, nem bírom már, tisztán hallja, mit mond a lány, nem bírom, állandóan tapogat, nyúlkál... Leveri a gyufásdobozt, utánahajol, látja: sír a lány. Aki nem elég rátermett, hogy fent lehessen, az megbújik az erős árnyékában, kinyitja a szemét meg a fülét, hogy aztán mindenkét sakkban tarthasson. Kiül a szék szélére, az idős nő gyorsan beszél: másokat is lapogatnak épp eleget, mégsem hálnak bele; a lány felemeli a fejét; ha egyszer szép vagy, lányom! Figyelsz?, kérdi a kislefőnök. A kislefőnök inge ki van gombolva a kigombolt zakó alatt, nincs rajta atléta sem, pedig még tél van, vagy minimum télies tavasz, kivillan szőrtelen melle, a csupasz, fehér bőr, ám ha a tekintet merészebb, lejjebb, a has környékén dús rengetegre lelhet. A nyálasabbja, lendül bele a kislefőnök, aki sem nem erős, sem nem okos, az szeretetről fog papolni... Az asszonyon régimódi esőkabát van, jellegzetes stoppolásokkal a gombok környezetében; nehezen mondja: légy velem kicsit kedvesebb, akkor nem fog erőszakoskodni. A szétnézéstől fáj a szeme, és mintha egy kicsit a füle is. Én az egyenes dolgokat szeretem, emeli fel poharát a kislefőnök. Mire akarsz rávenni, anya?, tör ki a lány, hátralöki székét. Nézi a rohanó lányt, a két oldalán kapálózó ballonkabátot. Figyelsz? A gyengébbek

kedvéért összefoglalom: aki erős, nyíltan birtokol és uralodik, az okos, hátulról jön, kohol, vádol, zsarol stb., aki viszont hatalmi éhségét nem képes egészségesen kielégíteni, nyámnyila eszméket propagál. Te elég eszesnek tűnsz, biztosan érted, milyen vezérelv strukturál minket, hogy mi az elv. A kisleány hangosan magyaráz, sokan odafordulnak, méregetik őket. Közelebb hajol, hátha ettől halkabbá válik, de nem ér vele semmit, csupán a nyálcseppeket törölgetheti feltűnés nélkül; ez most a legkínosabb! Aztán, áll fel a kisleány, majd emeljük a fizetésedet. Ez nem vice!

Hallom, mondja Lajoska, emelik a fizetésünk. Hogy-hogy? Elemelik, röhögi.

Jön a kisleány, jön, megszagol, inge végig begombolva. Úgy helyezkedik el, hogy a többiek karéjából a mérnökre mutathasson. Miattad, mutat rá, miatta, kivárja a megfelelő csendet, miatta mindenkitől le fognak vonni. A mérnök elpirul, mér?, kérde Ágnes. Mert nincs leadva a rajz! Tegnapelőtt bevittem a nagyfőnöknek. A kisleány gúnyosan felnevet: tőle jövök, apuskám, őt nem lehet meghazudtolni! Elkomolyodik, homlokát ráncolja, halkán mondja: és titeket is befeketített a megyénél, hogy tudniillik zsarnokoskodtok. Állával Mária felé bökö: *egyeseiken*. A tekintetek lecsapnak a lányra, mint a keselyűk süvítenek, picikét megmanipuláltak. Láttam, hogy bevitte, én csináltam a rajzokat, szólal meg Mária. Holló a hollónak, sóhaj a kisleány. Széket keres, leül... A viszonyok és saját balfácánságunk tolnak széket az ilyenek alá. Lajoskám, fordul gondterhelten hátra, holnapra te meg tudnád csinálni, amit kell? Lajoska begombolja a zakóját, nagy, virágos nyakkendőjét kiemeli, mintha egy nagy nyelvet, szolgálatkészen feleli: mindent el fogok követni. Tudván van a nagyfőnök *nyelven* beszélni! [Bravúros szolecizmus!]

Messze még az idő, midőn egyugyanazon kehelyből iszunk, azonegy kehelyből. Összecsukja az ernyőt, megmarkolja, mint valami váltóbotot, futásnak ered: az eső az arcába vág, hunyorog, rossz a ritmus, kapkodva szedi a levegőt, átvág az úttesten, egy fékező Polski motor-

házára tenyerel, meleg, piszkos esővíz tapad tenyerére, feltartja az esőbe, fölmutatja tenyerét!, átugrik a szemetes földszávon, nagyot robban egy tócsa, cipőjében hideg lé, hullámokban félelmet érez, ilyen még nem volt, hát ez volna a szorongás?, kérdi, a belátható teret furcsamód idő szegélyezi, rossz, sötét idő, mely a rémület hullámaiban leválik a térről, ám nem mint magtól a héj, hanem nagyon erőszakosan, mintha vásznat feszítenénk le rámáról, a széthasadt fa éles szilánkjai a széleken maradnak, számolni kezd, lassan megnyugszik, kétes e nyugalom – belépek szobámba, felkattintom a villanyt, a sápadt fény elszomorít; nincs kedvem olvasni, sem tévézni; ágyba bújok, eloltom a villanyt, államig felhúrom a sárga paplant, hiába préselem szemhéjamat ideges szemgolyómra, nem alszom, forgolódom fülledt odúmban, aztán mint akit kígyó mart meg, felülök, nyitott szemmel bámulok a sötétbe, túl józan vagyok ahhoz, hogy ne csupán ismert tárgyaim lássam... Valaki elkapja a karját, felnéz, Zsorzs, kiáltja túlradón.

Tán pávát láttál!, mondja a férfi nevetve. Csenedsítsd meg tudóid, elviszlek egy neked való helyre, s ha ügyes leszel, megoldódnak kényes gondjaid. Belékarol, vezeti nagy, fekete ernyője alatt. Parfümöt használ, szokatlannak tűnik, hogy egy férfi is lehet illatos. Egy rak-tárhelyiség előtt megállnak, Zsorzs bemegy, várja a fekete ernyő alatt, várja vissza. Hatalmas csomaggal jelenik meg, ezt hozzád te, nyomja a mérnök karjaiba, imádni fognak érte! A csomag súlyos, az erőlködéstől megmegrándul az arca, olyan, mintha nevetne.

Idősebb nő nyit ajtót, a pongyola rajta nem tűnik háziruhának, nyakában ezüstlánc, fülében ugyanolyan láncon két csillagocska ragyog. *Sonia* vagyok, nyújtja illatos ujjait. Tegezz! Nagyon bután eszébe jut, hogy édesanyját is tegezi, hallgat róla, mint a sír. Ügyetlenül forgolódik a csomaggal, bajlódására direkte rátesz, így megússza a kézcsókot.

A szobában fiatal nő emelkedik fel, zene szól, nem érti a nevét, talán Zsazsa, édes istenem, oly mindegy. Sonia leteszi a csomagot, kacarászva bontogatják, van egy üveg albán konyak, egy magyar pezsgő, kínai csokoládék, amerikai cigaretták vannak, van narancs, ba-

nán, datolya, egy műanyag tál sonkával, sajttal, gombával, hallal, görög paprikával, töltött olivával megrakva. Civilizált ember innen már nem tud ellenállni, gondolja...

A sok fény megfürdik a poharakban, aranyszálacskákat sző az illatos füstbe, a fotelek puhák és melegek, a szőnyeg süppedő, a fürdőszoba keramitlapjait fűtik, mint a luxusszállókban, a lapokon gyönyörű, absztrakt *virág*terül szét, az ember fél rálépni, áll, áll [Mit tudhatok? Mit kell tennem? Mit szabad remélnem?], van meleg víz, a hajszárító lágyadon duruzsol, s attól sem lehetne meglepődni, ha a WC-dekli, akárha hollandi szelelcék, a Für Elisere nyitódna, nincs zene, de van bidé és van százféle törülköző.

Zsazsa várja a fürdő előtt. Te egyedül élsz?, kérdi, bólint. Én is. De azért nem csüggedek. Gondoltad, hogy elvált nő vagyok? A mérnök zoknis lábfejét hajlítgatva álldogál, indokolatlanul zavarba jön, azt hiszi, miatta strázsál itt a lány, bent volna dolga stb. De akkor miért kérdezet? Visszamehetünk, dobja el Zsazsa magát a faltól, itt csend volt, gondoltam, nyugodtan beszélgethetünk. Tipegve indul, estélyi van rajta, hátul mélyen kivágott, pici szőrök futnak le a gerinc mentén. Állva nem nagyon tudok, dűnnyögi a nő mögött, s széttárja karjait.

Hol voltatok, rosszások?, érdeklődik Zsorzs. Mélyen becsúsztott a fotelbe, lábait Sonia ölében tornáztatja, kattogatja, ropogatja őket, hirtelen felül, tölt a poharakba, igyunk. Igyunk újra. Zsorzs tánc közben is iszik, átátkiabál a mérnöknek, benti ügyeiről faggatja. Mindent el bír intézni, sűgja Zsazsa. De hát honnan tud rólam, ennyit?

Hevesen magához szorítja a lányt, elkedvetleníti az odaadás hiánya, vagyis a finom ellenállás. Azonnal és minden kellene. De lehet-e mindent akarni? Szeretlek, mondja esetlenül. Ezt ne csináld, inti riadtan a lány, félek. Nagy szemei ravaszokán felragyognak: majd hazakísérsz. *Hát mégis volna reményem!?*

Leülnek enni, szélesre tárt ablakokon áramlik a hideg levegő, púposodnak a nehéz függönyök, bepárázódnak a modern képek a falon, a poharak az asztalon, előhívódnak a szeszélyes rajzolatú ujjlenyomatok s az ajkak folt-

jai, részegen imbolyognak a díszgyertyák lángjai, halvány fényfoltok játszódnak a falon, ez s a falak mozdíthatatlan, kemény, merev állaga előttük teremt feszültséget: lassan és titkosan beléjük költözik. Elhallgatnak, hogy aztán hevesen és komolyan és őszintén akarjanak beszélni, majd szokatlan gátlásokkal mélyedjenek ismét némaságba...

Zsorzs töri meg a csendet: megkérném az írónőt, s Sonia térdére teszi tenyerét, olvasson valamit készülő regényéből... Ne gúnyolódjon, taszítja le magáról az írónő, maga nem is hisz bennem! De vegye végre tudomásul, hogy a huszadik századi nagyregényt igenis nő fogja megírni, a férfiak ehhez túl lojális polgárok és hiú alkotók. Zsorzs felemelkedik, piperkőcen széttartva ujjait, befal egy narancsdarabot, átmegy a másik szobába, onnan kiált valamit. Maguk még a karón is pipáztattak!, kiáltja vissza Sonia, s indul a férfi után.

Zsazsa átül a mérnökhöz, azt hiszem, itt az idő, hogy hazakísérj. Ujjaival a férfi ajkait simogatja, az ajkak feszesen összezáródnak, a lány elneveti magát, kinyitom úgy is, mondja, kinyitom, a férfi inti, hogy ne, feszíti ajkait, nem enged az erőszakos ujjaknak, a lány taktikát vált, cirógatja a nyakát, a homlokát, a fülcimpákat, hirtelen tér vissza, lecsap, de hát miért?, kiált fel, *rozzag a vogaim!*, mammogja a mérnök, s hirtelen bekapja a puha ujjakat, négyet, lágy, könnyű falat, olvadó, mint a piszkóta, nem is rosszak!, nevet fel a lány, megyek, szólok, hogy elmegyünk. Az asztalon a kibontott narancs kitért kelyhű virágot idéz. Kicsit meg van dézsmálva.

Zsorzs tér vissza, álmos, gyűrött, kicsit részeg, szeme alatt mély, lila árok, úgy illik, együtt menjünk! A mérnök segélykérően tekint az ajtó felé, várja Zsazsát, várva várja a várva várt pillanatot, gyerünk, tereli Zsorzs zsémbesen.

Azt akarja, hogy feleségül vegyem, mondja már kint. Aprószemű esőt ver arcukba a szél. Túl sokat tudok róla, dohogja, ez most baj! A földbe süllyesztett WC előtt megállnak, Zsorzs lebotorkál a lépcsőkön. Távol autó kanyarodik, szórja erős fényét. Gyere le velem, egész sötét van itt!, hallja Zsorzs sírós hangját. Nevetve leindul. Bűdös van, a férfit várja, kifújja az orrát, kínosan

rövidet trombitál, kínos, mintha durrantott volna. Kifújtam az orrom, magyaráz sebesen, Zsorzs hallgat; idétlen vagyok, gondolja magában.

Tetszik neked a Zsuzsa? Zsuzsa?, nem Zsazsa? Zsuzsa. Kicsit butácska, de ez nem baj. A szellemi élet sivárságát majd igyekvően dúsítja a keblek játékával. Erősen megkapaszkodik a mérnök karjába, vonszoltatja magát, verni kell a vasat, míg meleg, mondja, vedd el feleségül, verd az asszonyt, a diót, a habot, a delet, a melled, motyogva beszél, verjük csapra a hordókat, közelebb hajol hozzá, hallgatja, szakadozottan jönnek elő a szavak, verni kell, fejbe, bilincsbe, vasba, verj... verj hidat, s s sátrat, fejedbe tud tudományt, f fejbe, adósságba, s s költségekbe, megvert minket, verte, kicsit megrázza a hortyogó férfit, verni kell a vasat...

A rongyként elnyűtté váló férfi mellett a mérnök józanul, éberen, erősen lépdel, ez magabiztossá teszi, csalódottsága puha biztossággá omlik, fel fogja keresni a lányt, a jövő megtelik reménységgel, az évekig tartó lelki paramo virágzással, zsongással... Hazai gyártmányú dzsipp kanyarodik ki az egyik mellékutcából, Zsorzs váratlanul megélénkül, hadonászva ugrik az úttestre, majd hogynem üvöltve beszél a lefékező sofőrrel, mondatai kurták, horkanásokkal teletűzdeltek, hebehurgyán bevágja magát a műbőr ülésre, rosszul ácsolt közmondással búcsúzik a mérnöktől.

Két esernyő van nála, a nyitottat fel s le rázva integet a kocsit után, dobog a vászon. Dobog, pattog és kopog, sokáig hallgatja. Összecsukja az ernyőt, eső mossa arcát, elindul, néhány lépés van a kapuig. Míg a kulcsát keresi, az utcát nézi, egy távoli ablakból fény jön, ellenkező irányban utcai lámpa lóg, fénye szabályosnak tűnő kúpot metsz ki a térből, ez utólag tűnik fel, eleinte mindent síkban lát, nagyon nyirkos a levegő, hideg a kilincs, de a kulcs jó meleg. Az ablakban kialudt a fény, rengeteg ágyat képzel maga elé, sok-sok egymás mellé tolt ágyat. Messze még az idő, midőn egy közös kehelyből ihatunk. A sűrű, széngázos füst a földre száll, alszik a város, vigyázom álmát...

Pletyka, kapkodás, kíváncsiság, indiszkréció, szájalás, felfuvalkodottság, hebehurgyaság, pöffeszkedés, siránkozás, ingerültség, hencegés, hunyász. A kisleány begombolja ingét, hallatszik, ahogy becsúsznak a gombok a gomblyukakba. Vízre menni, dörög utána Ágnes. Meg kellene mondani, hogy egyszer már kész volt az a rajz, mondja Gittus. Ágnes legyint, miért, úgymond levonnak. Nem azért, próbálkozik félénken Gittus. Én bemegyek, fordul meg megilletődve Mária. Nem figyelnek rá. Te ujjat húztál a nagyleánnyal, rendben, de minket miért kevertél bele, babrálja Lajoska a nyakkendőjét. Nem kevertem bele senkit.

Belép a kisleány, visszahajolnak, a kisleány leül, kigombolja az ingét, rakosgat, feláll, leoltja a neonokat, az ablakban rest, kevés fény, leül ismét, vastag dossziékkal bátyázza körül magát. Fülledt a levegő, és olyan sűrű, hogy szemhéjunkt is küszködve emeljük.

Lassan nyílik az ajtó, Mária áll ott, meglepődünk, hát mégis, mégis, mégis, mégis, nem találunk mondatokat, túl sok a felesleges szó! Mária arcán vörös foltok, hajszálai szerteállnak, mint tépett húrok, most a zene volna legfőbb szükségünk!, szoknyája eltekeredett, a deréknál elcsúszott, a mozdulatok is ilyen elcsúszottak, nem értjük, hogyan jutott el a rajztábláig, esetleges minden, kilép a szoknyájából, ráteszi a falapra, lehúzza magáról a pulóvert, ráteríti a szoknyára, lefejt magáról a nylonharisnyát, felfedezünk rajta egy megstopolt foltot, fegyelmetten bámuljuk a lencseszem nagyságú cérnapöttyöt, lehetetlennek tűnik az egész, magunk elé nézünk, próbálunk helyrehozható hibát felfedezni rajzunkon, hogy *igyekvőn* rádiózhassunk, rádiózhassunk, lassan minden világos lesz, forró göb kezd lüktetni a torkunkban, lassan lejjebb csúszik, és rág, rág, rág, hatalmas üregek keletkeznek –

Alattunk sikongva csúszik hátra a szék, Ágnes össze-rezzen, jól tudja, mi fog következni, megfogalmazni olyan vakmerő dolog. Zakóntat széktámlánkra borítjuk, kibújunk ingünkbe, ledobáljuk a zoknikat is, eszünkbe jut, hogy ezt már képzeletben tegnap végigcsináltuk a Zsuzsa szobájában, gyakorlottan pászítjuk össze a nadrágszárakat. Mária mozdulatlan karjai, kicsi gyermekkarok, lóg-

nak le, lefelé a teste mellett. Ágnes feláll, talált egy mondatot: vetközz! – préseli ki Gittusnak. A kisleány eltűnik, mint egy árnyék, Lajoska merőn nézi a nyakendő virágait.

Mária hasa picit kiemelkedik a medencecsontok közül, akárha egy gömbölyke sárgadinnye a fonott gyümölcsös kosárból; kicsit belapul, amikor kivágódik az ajtó. Lajoska kerek feje vörösödik, arca mögött ismerős arcok. Előrelépünk, bele a látómezejükbe, nekiverődünk Ágnes forró, robbanó csípőjének.

Amikor egy szó felrobban, az a tett.